

# O scrisoare „pierdută” și un redactor necredincios

7 iunie 2004

---

*Gili Cârstea*

Exilată în Australia de dragostea fraților pentru vechile hotare, sora White începe să prindă proporțiile reale ale tragediei de la Minneapolis. Ea înțelege tot mai clar implicațiile neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea. Își dă seama că Dumnezeu dorea să revină asupra unui aspect cu totul pierdut din viziunea păzitorilor legii. Ei aveau nevoie să înțeleagă faptul că legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, ca să poată astfel avea o perspectivă corectă a punctelor fierbinți ale mării controversate în care urmau să intre.

Pe data de 6 iunie 1896, exact acum 108 ani, sora White scria lui Uriah Smith, la redacția Review and Herald: „Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.’ În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală.”

Era prima ei luare de poziție în controversa despre legea din Galateni, iar biserica trebuia să știe. Dar redactorul de la Review, care avea altă părere asupra acestei chestiuni, a aruncat scrisoarea în sertarul biroului lui, unde a zăcut 56 de ani, departe de ochii bisericii mondiale. Viziunea ei era mult mai profundă decât discuțiile despre îndreptățire, dar acum Smith era cu totul rupt de realitatea soliei îngerului al treilea.

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr [că legea din Galateni este în special legea morală] se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.”

Smith nu putea pricepe despre ce fel de eficiență în proclamarea adevărului vorbește sora White, deoarece el fusese opozantul principal în 1888. Nu avea nici o idee despre ce fel de lumină și slavă este vorba aici. El pierduse oportunitatea veacurilor de a participa la marea strigare, refuzând orbește solia care descoperea caracterul lui Dumnezeu. Ea continuă:

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-L pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, iar rezultatul sigur este ruina și moartea.”

Nu poate exista explicație mai clară asupra principiilor neprihănirii decât aceasta. Chiar și sora White era uimită de descoperirile pe care le primea, spunând că abia începem să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința. Iar eu aș adăuga, credința lui Isus, care știa că despărțirea de Dumnezeu este cauza morții, nu pedeapsa lui Dumnezeu pentru neascultare.

Acest articol al ei zace și acum în sertarele teologiei adventiste, iar ruina și moartea nu sunt încă văzute a fi desprinderea voluntară de sursa binecuvântării. Astfel, „opозиția manifestată la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones” continuă și astăzi, împiedicând biserica să vadă slava lui Dumnezeu luminând pământul.